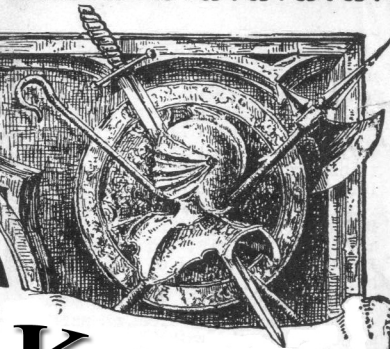
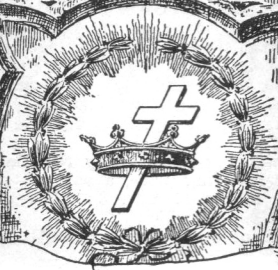
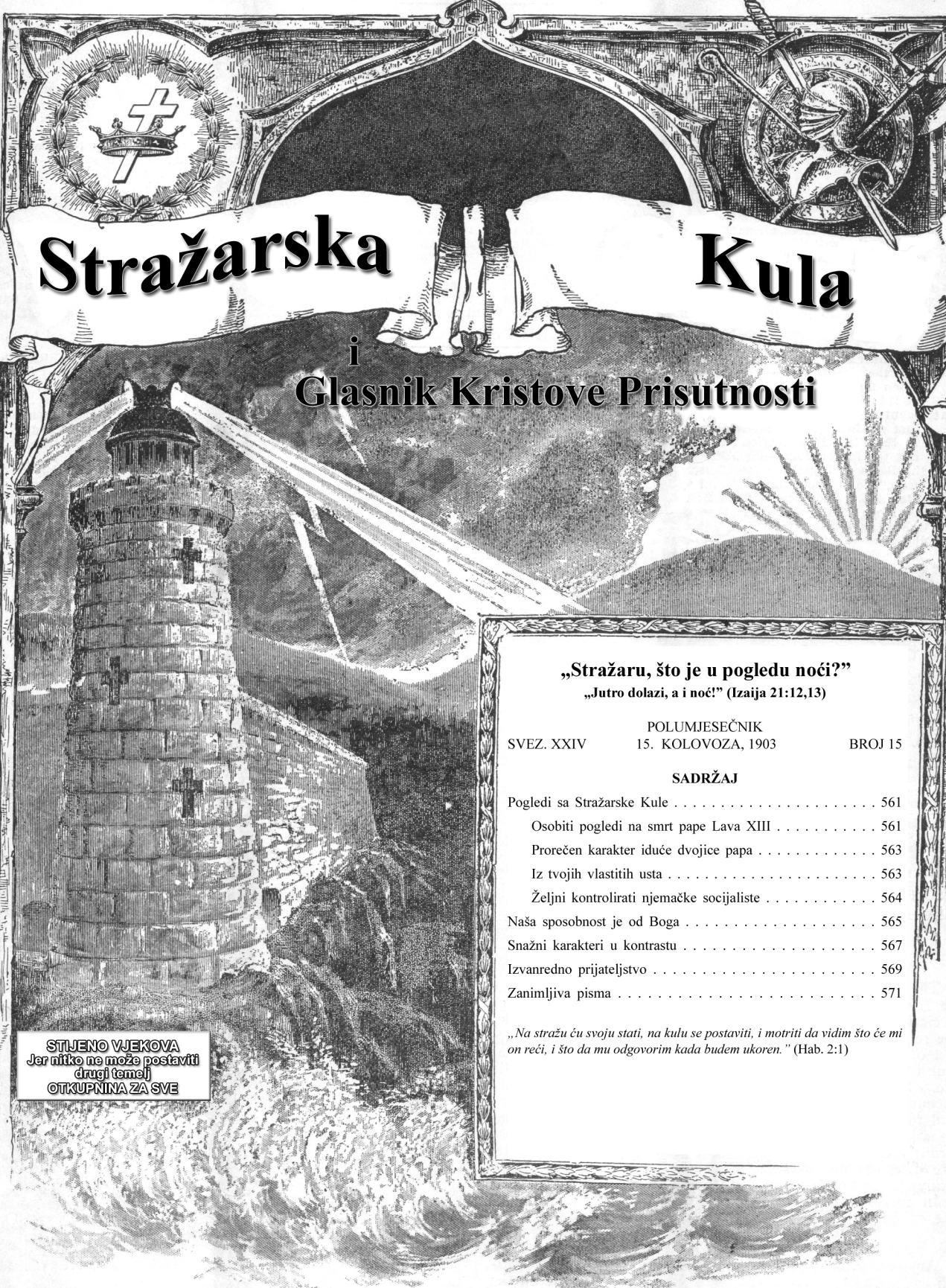

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIV POLUMJESEČNIK BROJ 15
15. KOLOVOZA, 1903

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske Kule	561
Osobiti pogledi na smrt pape Lava XIII	561
Prorečen karakter iduće dvojice papa	563
Iz tvojih vlastitih usta	563
Željni kontrolirati njemačke socijaliste	564
Naša sposobnost je od Boga	565
Snažni karakteri u kontrastu	567
Izvanredno prijateljstvo	569
Zanimljiva pisma	571

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

Jedinstveni pogledi na smrt pape Lava XIII.

Smrt Lava XIII. u dobi od devedeset tri godine navodno je ostavila „dubok dojam diljem kršćanstva”. Predsjednik Sjedinjenih Američkih Država čak je smatrao svojom dužnošću diktirati poruku Associated Pressu kao predstavniku sedamdeset milijuna ljudi, od kojih je više od jedne sedmine bilo sljedbenika pape:

„Predsjednik je izrazio svoje duboko žaljenje zbog smrti časnog pontifa, čija je duga karijera, kao i njegov uzvišeni karakter, izazvala poštovanje cijelog kršćanstva. Predsjednik je rekao da izražavajući te osjećaje iznosi osjećaje svih ljudi u Sjedinjenim Državama, potpuno bez obzira na njihovu vjersku pripadnost.”

Nemamo želju reći nijednu riječ protiv bilo kojeg čovjeka, i sigurno nemamo zamjerku protiv ovoga od preko pedeset milijardi mrtvih; ali cijenimo dosljednost i ne vidimo kako je pokojnik vrijedan svega divljenja koje mu se pripisuje. Ne sumnjamo da je imao „uzvišen karakter”, kako predsjednik nagovještava, ali nismo imali priliku prosuditi o tome jer nismo bili osobno upoznati s njim – kao što je predsjednik možda bio. Svakako bismo očekivali dobre moralne vrijednosti i dobar karakter općenito od nekoga tko postavlja visoke zahtjeve kao što je to činio Lav XIII. Osobno poznajemo neke vrlo skromne ljude koji imaju „uzvišen karakter” i stoga ne bismo trebali biti iznenađeni da čovjek koji tvrdi da je Kristov osobni predstavnik kao kralj svijeta ima barem pristojnu reputaciju među svojim pristašama, koji tvrde da je bio nepogrešiv. Činjenica da su neki od njegovih prethodnika na papinskom prijestolju bili priznato zloglasni, moralno i na druge načine, možda bi u usporedbi trebala dovesti do proporcionalno većeg poštovanja prema ovom čovjeku čije su grube nemoralnosti, ako ih je imao, nepoznate. Da, možemo se radovati što pokojnik nije bio tako zlobno nastrojen kao neki od njegovih prethodnika na „prijestolju kršćanstva”, koji su preplavili svijet krvlju mučenika – u nastojanju da nametnu iste lažne teorije koje je ovaj papa jednako tvrdoglavo zastupao, ali ih je prikrivenije zagovarao.

Ali dok zahvaljujemo Bogu što je pali predstavnik velikog antikrista* bio mnogo manje okrutan od mnogih svojih prethodnika, priznajmo također da sve ove promjene nisu zasluga čovjeka koji je umro, već u velikoj mjeri promijenjenih uvjeta – gubitka građanske moći papinstva, zajedno s većim prosvjetljenjem masa, što je posljedica novih uvjeta koji su prevladavali od 1799. godine. U ovom „vremenu kraja”, kako je prorokovao prorok Daniel (Dan 12:4), mnogi trče amotamo, a paralelno s ovim miješanjem ljudi postupno je došlo i do jednako predviđenog širenja znanja među

masama takozvanog „kršćanstva” (papinskog kraljevstva). Kao rezultat toga, „junci” i „gromovi” antikrista ne usuđuju se biti iste prirode kao prije. Vremena su se znatno promijenila otkako su papinske bule upućivale kraljevima i kneževima Europe da moraju progoniti heretike do smrti kroz inkviziciju ako žele zadržati naklonost pape, koji je bio proglašen „pravim Bogom na zemlji”. Inače bi njihovi podanici bili oslobođeni poslušnosti prema njima i potaknuti da favoriziraju i bore se za nekog „dostojnijeg sina Crkve”. S obzirom na ove poznate i široko priznate činjenice, zahvalimo Bogu, a ne Lavu XIII., za dobročinstvo antikrista tijekom posljednjih nekoliko pontifikata.

Vidi „Velike nadute riječi”, Milenijska zora, svezak II., stranica 304.

Nije potrebno pretpostaviti da je papa imao zle namjere samo zato što je neko vrijeme bio na čelu sustava antikrista; radije mu po tom pitanju možemo dati prednost sumnje i pretpostaviti da je pripadao velikoj gomili onih koje apostol spominje kao one „koji varaju i bivaju prevareni”. Sam Sotona je veliki antikrist koji je svojim lukavstvima i vještinama prevario gotovo cijeli svijet u jednom ili drugom obliku krivog vjerovanja i protivljenja Bogu i njegovom velikom planu vjekova. Hvala Bogu za blagoslovljenu nadu iz Svetog pisma, da će pravi Mesija uskoro preuzeti prijestolje zemlje i pokoriti sve stvari sebi, vezati Sotonu i prosvjetliti cijeli svijet. „Ovo je prava svjetlost koja obasjava [će prosvjetliti] svakog čovjeka koji dolazi na svijet.”

Telegrafski izvještaji govore kako je papa prije smrti primio „odrešenje” od grijeha i njihovih kazni od strane smrtnika te kako je, kada nije umro onako kako se očekivalo tog dana, zatražio ponavljanje odrešenja sljedeći dan, kada je izgledalo da slabi. Ipak, unatoč svemu tome, prema rimokatolicima, Lav XIII. je otišao ravno u čistište. Očito sumnjaju da su njegov „uzvišeni karakter”, njegova tvrdnja o visokom položaju Kristovog zamjenika na zemlji ili njegovo „odrešenje” – bilo koje od ovih ili sve zajedno – bili prihvatljivi Bogu, pa tako misle da je jadni starac otišao u limb kako bi okajao svoje grijehе.

Kako znamo da je ovo katolički pogled na stvar? Zato što se, kao i obično svugdje u papinskom kraljevstvu, održavaju „pontifikalne zadušnice za pokoj njegove duše” – za smirivanje duševne patnje u čistištu. Sigurno se to ne bi činilo za njega da se vjeruje da je na nebu – u slavi! Jadni starac! Tijekom svoje duge karijere više je puta imao nove mise za svoje grijehе i tako su mu, teoretski, tisuće godina patnje u čistištu bile oproštene, i konačno su mu svi grijesi bili oprošteni, a ipak je morao otići u čistište da

pati i gori – koliko dugo, nijedan katolik ne zna! On i njegovi sljedbenici sigurno imaju našu sućut u nesreći tako nezadovoljavajuće vjere.

Pitali smo jednog izuzetno inteligentnog katolika kako se te prividne nedosljednosti mogu uskladiti, i dobili smo odgovor: „Pa, znate, u stvarima od takve važnosti osjećamo da trebamo poduzeti sve mjere opreza.” Jadni ljudi! Sve je to stvar sumnje i nesigurnosti. Slijepa vjera u riječi ljudi (koje su ljudi proglasili nepogrešivima, ali ne i Bog) nikada ne može pružiti „snažnu utjehu” niti „punu sigurnost vjere”. Dok jadni rimokatolik misli na svog papu („pravog Boga na zemlji”) u čistilištu, drhti za svoju sudbinu i sudbinu svojih prijatelja. Ni protestanti nisu prošli puno bolje. Odbacivanjem doktrine o čistilištu i postavljanjem nagrada sadašnjeg života kao nebo ili pakao – vječna blaženstva ili vječne muke – oni na neki način povećavaju poteškoće. Moraju priznati da samo „sveti” imaju nebeska obećanja iz Svetog pisma, a malo tko od njih tvrdi da je svetac. Osim toga, čak i sveti moraju priznati da je malo njihovih bližnjih i rodbine svetaca. Tako su prisiljeni sumnjati ili se nadati da su oni koji su bili neljubazni, nepošteni, nesusjedski, brutalni i zvjerski oni koje Bog vodi u nebo. U tom bi slučaju njihove razumne nade o nebeskom blaženstvu, harmoniji i radosti bile grubo poljuljane.

Kako je osvježavajuće okrenuti se od svih tih nebiblijskih besmislica – od sve te tame mračnog srednjeg vijeka – i pogledati razumne i jasne nauke Biblije o temi grijeha, njegove kazne i božanski osiguranog spasenja. Smrt, kazna za grijeh, je razumljiva – razumna i biblijska. Nada u uskrsnuće, temeljena na činjenici da je „Krist umro za naše grijeha” (platio kaznu protiv nas), također je razumna. Da Bog sada poziva i izabire „malo stado” svetaca iz svake nacije, naroda i jezika da budu povezani s Kristom u djelu Kraljevstva milenijskog doba, također je razumno. I da svi ostali, osim svetaca, moraju čekati Kraljevstvo Božje (čije je papinstvo bilo samo lažna kopija) – čekati u grobu (gdje sada čeka papa Lav XIII.), u kojem nema ni mudrosti ni znanja ni izuma, do vremena Kraljevstva – također je razumno.

Raduje nas znati na temelju Božje Riječi da Lav XIII. i svi milijuni mrtvih katolika i protestanata čekaju u velikoj tamnici smrti dok na zapovijed Otkupitelja „svi koji su u grobovima ne izađu”.

U svoje će vrijeme Lav XIII. i svi ostali pape i narodi svijeta, zaslijepljeni Sotonom, „bogom ovoga svijeta”, izaći u čistilišno stanje, ali vrlo različito od onoga koje propovijedaju rimokatolici. Milenijsko Kraljevstvo bit će čistilišno kraljevstvo – uspostavljeno s ciljem blagoslivljanja svih obitelji na zemlji vezanjem Sotone i uništavanjem njegovog zaslijepljujućeg utjecaja te, kroz kazne (primijenjene s ljubavlju), pročišćavanjem svih ljudi (ili onih koji će se

radosno podložiti) od svih njihovih grijeha, slabosti i mana. Ovo čistilišno kraljevstvo trajat će samo tisuću godina i ostvarit će svoju svrhu (Izaija 55:11). Na njegovom kraju, svi koji nisu u punom srcu u skladu s Gospodinom bit će „istrijebljeni iz naroda” (Djela 3:23) i kroz cijeli očišćeni svijet uzdizat će se hvale Bogu i onome koji nas je ljubio i otkupio nas jedinom žrtvom sebe, kojoj nije trebao dodatak ponovljenih misa. Nakon toga više neće biti tuge, ni smrti, ni plača, jer sve prijašnje stvari grijeha, tame i zablude će proći. – Otkrivenje 21:4; Izaija 35:10.

Gledano s drugog stajališta

Očito drugi gledaju na gore navedene stvari sasvim drugačije jer su se, prema novinskim izvještajima, molitve uzdizale Bogu diljem zemlje, kako od protestanata tako i od katolika, da stari papa ne umre. Očito mnogi dobri ljudi smatraju da su 93 godine premalo za smrt ovog čovjeka. Činilo se da smatraju svoje mišljenje o toj stvari vrijednim božanske pažnje, ali Bog nije bio dimnut njihovim brojem i utjecajem. Ponovno supotvrđene riječi apostola: „Tražite i ne primajte, jer tražite pogrešno.”

Međutim, jedna pogreška uvijek vodi do druge kada je greška u srcu. Stoga, umjesto da shvate božansko neodobravanje u odbijanju njihovih molitava, možemo očekivati da će protestanti, tako zaneseni divljenjem prema glavi antikrista, biti još više zavedeni. Doista, indikacije su da se „majčinski” sustav (Otk 17:5) i njezine kćeri sigurno približavaju većem skladu nego ikada prije. To će se prepoznati kao savršeno u skladu s onim što smo već istaknuli kao učenje Otkrivenja – da će na kraju ovog „žetvenog” vremena papinstvo i protestantizam surađivati kako bi proizvoljno prisilili ljude kršćanstva i time doveli do velike katastrofe anarhije: „vrijeme nevolje kakvo nikada nije bilo otkako postoji narod” (Dan 12:1).

Sljedeći ulomak iz njujorškog Suna je relevantan:

„U nedjelju su se molitve za umirućeg papu uzdizale u nekoliko protestantskih crkava, o čijim službama imamo posebna izvješća i, vjerojatno, u mnogim drugim za koje nemamo takve informacije.

„Bile su to indikacije promjene u stavu protestantizma prema Rimokatoličkoj crkvi, što je jedan od najznačajnijih vjerskih razvoja posljednjih godina. Čak i ne više od četvrt stoljeća unatrag, ta crkva, daleko najveća u kršćanstvu, obično je bila isključena iz razmatranja od strane protestanata kada su raspravljali o sredstvima i kanalima za širenje kršćanstva. Članak o papi u Westminsterskoj ispovijesti, u kojem je opisan kao ‘taj antikrist, taj čovjek grijeha i sin propasti’, predstavljao je prevladavajuće protestantsko uvjerenje.

„Prije dvadeset pet godina, cijela je zemlja bila uzburkana političkom agitacijom protiv Rimokatoličke crkve, što je nekim prorocima izgledalo kao predznak

vjerskog rata. Ta crkva, tada relativno slaba, sada je postala najjača u Republici, ali umjesto gorčine neprijateljstva prema njoj, koju su proklamirali i predviđali članovi pokreta Know Nothing, došlo je do harmonije i poštovanja. U protestantskim crkvama molitve su se uzdizale za patnju i umirućeg papu. Rimski pontif postao je kršćanski brat, a protestanti se pridružuju katolicima u slavljenju duhovnog uzvišenja njegovog karaktera i službi koje je pružio kršćanstvu. Metodistički propovjednik iz New Yorka opisao ga je u nedjelju kao ‘vođu velike vojske Gospodnjih vojski’, ‘duhovnog zapovjednika’, ‘branitelja vjere koji nikada nije odstupio od katoličkog stajališta i teologije Tome Akvinskog’, ‘koji je učinio mnogo za napredak civilizacije’, ‘koji je obnovio zlatno doba papinstva u njegovom najboljem smislu’. ...Ne može se poreći, međutim, da je često ovaj novi duh tolerancije posljedica smanjenog partizanstva zbog smanjene vjerske uvjerenosti.”

Prorečen karakter iduće dvojice papa

Davno je jedan katolik, čije je ime danas zaboravljeno, prorokovao karaktere budućih papa. To je učinio dajući svakom od njih „moto”. Neka njegova predviđanja bila su toliko točna da ih katolici jako poštuju. Na primjer, moto pape Lava XIII. bio je „Lumen in caelo” (Svjetlost na nebu). Njegov moto za sljedećeg papu je „Ignis ardens” (Goruća vatra), a za njegovog nasljednika „Religio depopulata” (Opustošena religija).

Vladavina Lava XIII. zasigurno je bila vrlo sunčana za papinske interese i bilo bi u skladu s našim očekivanjima za budućnost da njegov nasljednik ima kratko i naporno iskustvo, nakon čega bi uslijedio opći kolaps iz Daniela 12:2.

Iz tvojih vlastitih usta

Sestra u Kristu, nekada prezbiterijanka, dala nam je primjerak Central Presbyteriana od 18. veljače s nekoliko označenih stavki, rekavši: „Da Sionska stražarska kula sadrži takve zajedljive kritike Babilona i njezinih metoda, smatrali bi ih strogima i neljubaznima, čak i ako bi se priznale kao istinite.” Predstavljamo četiri izvatka; posljednji ide daleko u potpori pravog evanđelja „dobrih vijesti o velikoj radosti, koja će [još] biti za sve ljude”:

„Dr. J. M. Buckley, poznati urednik njujorškog Christian Advocatea, na sastanku metodističkih svećenika u tom gradu, osporio je izjavu dr. Thompsona iz Chicaga da je Metodistička crkva u posljednje četiri godine imala milijun i pol obraćenika. Izjavio je da statistike pokazuju da metodizam zapravo opada, barem u nekim istočnim konferencijama.

„Dr. Buckley je dodao da će mnogi svećenici javno izjaviti svoje iskrene sumnje u istinitost Petoknjižja.

Nastavio je: ‘Neki od naših svećenika čak se ne ustručavaju izjaviti sa svojih propovjedaonica da će se za nekoliko godina Abraham općenito smatrati imenom, a ne osobom.

„Već dvadeset godina nisam čuo pravu propovijed na temu novog rođenja. Ne kažem da takvih propovijedi nije bilo, ali ih nisam čuo. Čuo sam samo jednu propovijed o grijehu koja je bila ispravno predstavljena. Sada želim reći da ću, ako me novinari izvijeste da sam rekao kako ne postoji takva stvar kao što je pravo oživljavanje i pravi obraćenici, biti u krivu. Ali kažem da predviđanje velikog oživljavanja ima tendenciju spriječiti njegov dolazak.’

„Opet, kažemo kršćanskim svećenicima Juga: ‘Stojte čvrsto, braćo, proglašavajući cijeli Božji savjet!’ Dodir modernih odstupanja učinit će vaše propovijedi i cijelo vaše služenje neplodnim, osim za jabuke Sodome!’”

„Određeni takozvani vjerski časopisi i novine stalno govore da nam je potrebna viša razina morala u politici, poslovanju te društvenom i građanskom životu; govore: propovijedajte moralne dužnosti, postavite visoke ideale pred ljude; ali ne uspijevaju usaditi one istine po kojima se jedino može održati visoki moral – preporod duše Duhom Božjim, kao jedini pouzdani temelj za dobar moral i ispravan život. Pokušavaju učiniti ljude boljima na neki drugi način osim Božjeg načina. Dr. Chalmers nam govori kako je prije svog vlastitog preporoda propovijedao sve ove vrste doktrina bez Božje sile u duši; ali tek kada se sam obratio i vratio velikim istinama Svetog pisma, njegova propovjedaonica postala je moćna. Nijedno propovijedanje nikada nije stvarno duboko promijenilo društvo – učinilo ljude ozbiljnim ljudima, promišljenim ljudima, svetima, bogobojažnima – koje se nije bavilo velikim prvim istinama Otkrivenja. Ljudi čije propovijedanje ignorira Božju milost i Božju silu u duši, ne čine kršćane. To propovijedanje koje kaže ‘razvijajte svoje prirodne vrline u pobožnost’, koje ne proglašava apsolutnu nužnost ponovnog rođenja, pokušava zagrijati smrznute oslikanom vatrom, a ne pravim, gorućim plamenom. U mnogim propovijedima u Sjedinjenim Državama Bog ima jednako malo udjela u onome što se propovijeda kao da nemamo Bibliju. U njima zapravo nema Spasitelja. Ljudi nisu poučeni da nema mogućeg spasenja osim kroz vjeru u Krista.”

Nepoštovano bogoslužje i propovijedanje

Iz pisma u Nashville Christian Advocateu:

„Urednik ovog lista s pravom pita u nedavnom izdanju: ‘Kada ćemo završiti s uvredljivim evanđelistom?’ i lako je mogao dodati niz drugih pridjeva koji slično opisuju propovijedanje tog brata. Dozvoljavajući u našim propovjedaonicama i bogoslužju bilo kakve spektakularne prikaze, samo

potičemo kod naših ljudi nedostatak poštovanja prema najvažnijim i najsvetijim stvarima. Ni u jednoj od naših crkava ne bi smjelo biti nikakvih lažnih ili privlačnih predstava. Oslobodite nas pomodnosti u religiji, žargona i senzacionalizma na propovjedaonici te licemjerja i trikova u službama oživljavanja!

„Želim izraziti svoj najozbiljniji protest protiv naših propovjednika i ljudi koji vjeruju tim osobama koje se reklamiraju kao ‘obraćeni klaunovi’, ‘kaubojski propovjednici’, ‘dječaci propovjednici’, ‘pobjegle časne sestre’, ‘bivši svećenici’ i drugi slični njima. Neka imamo sveti život, jednostavnu, poštenu, tihu pobožnost, vjerno izvršavanje dužnosti i neustrašivo propovijedanje čistog evanđelja.

„U zaključku nedavne najave propovijedi samo za muškarce, izrečena je značajna izjava: ‘U ovoj propovijedi nema prljavštine.’ To je tužan komentar o karakteru i sadržaju mnogih propovijedi samo za muškarce. Ako ne bi trebalo biti dvostrukih standarda u moralu, ne bi ih trebalo biti ni u propovijedanju. Ono što čista žena ne smije čuti, nijedan samopoštovani muškarac ne bi trebao čuti, a kamoli da se to govori s propovjedaonice. Možemo li zamisliti Krista ili Pavla kako isključuju žene sa svojih sastanaka jer su previše profinjene i osjetljive da bi čule neke stvari koje se smatraju prikladnima za reći samo muškarcima? Neka Bog ubrza dan kada će naše službe potpuno prestati na bilo koji način ugađati morbidnoj znatiželji ljudi za nepravilnim, grotesknim, tragičnim, nepoštovanim i, prečesto, odvratnim stvarima koje se tiču našeg vjerskog života, rada i bogoslužja.

„Čuo sam jednog od najjačih mislilaca naše crkve, čovjeka duboke i iskrene pobožnosti, kako prije nekoliko godina primjećuje: ‘Gadi mi se čuti nekog čovjeka kako u cmizdravom tonu kaže, „Moj Isus me drži slatko.”’ Na što je moje srce odgovorilo: amen. Zamorno je čuti lake i površne fraze koje se ponekad koriste u obraćanju Bogu ili u izjavama o njemu.

„Šokantno je i ponižavajuće za one koji vole crkvu vidjeti reklame i opise koji se često pojavljuju u svjetovnim novinama o svim vrstama nakaza i abnormalnosti u crkvenim zabavama i službama. ‘Talent ručak’, ‘Zamrzavanje sjeckane krvi’, ‘Društva u krilu’, neke su od nedavno zapaženih ‘crkvenih zabava’, dok neke od najavljenih tema za propovijedi graniče s bogohuljenjem. Osim tužne značajke nedostatka poštovanja u tim stvarima, one sadrže još jednu jednako štetnu značajku, jer u njima je prešutno priznanje naše sumnje u moć evanđelja da privuče ljude, kao i priznanje slabosti crkve i službe. Čini se da smo prihvatili lažnu ideju da ćemo imati veći utjecaj na grešni svijet ako se malo više prilagodimo njihovim idealima i standardima. Svijet nikada nije postao bolji zbog niskih ideala. Očekuje i ima pravo zahtijevati od crkve najviše ideale u stvarima koje se tiču svetih i

vjerskih stvari. Prestanimo sa senzacionalizmom na propovjedaonici, sa svetogrđem u našim pjesmama, s pretjeranom prisnošću u našem svjedočenju i razgovoru te s nepravilnostima u našem bogoslužju.”

Bog je ljubav

„Prepoznamo izabranu ljubav kao nadu čovjeka; ali jasno vidimo da je ljubav suosjećanja za sve koji propadaju jednako rasprostranjena kao i zemlja. Gospodinova zapovijed je nedvosmislena izjava da su ‘njegove nježne milosti nad svim njegovim djelima’. Svako stvorenje naše rase uključeno je u tu odredbu. Ne sjećamo se nijednog od naših vodećih teologa koji je ikada sugerirao ijednu iznimku. Naš Spasitelj nikada nije pokazao, čak ni Judi, ni trunku zlobe.

„Evanđelje je sada, i uvijek je bilo, objava Gospodinove ljubavi prema grešnicima. Pogrešno je reći da je ta ljubav samo za tajni broj grešnika. Naš Gospodin na križu nije bio svjestan da okajava grijeha odbačenih, ali je bio svjestan milosti koja je u potpunosti sposobna za taj otkupiteljski čin. Srce slavne žrtve bilo je dovoljno veliko i nesebično da spasi bilo koji broj takvih svjetova.

„Kalvinizam je mnogo patio od svojih nominalnih prijatelja, kao i od svojih otvorenih neprijatelja. Žar rasprave ponekad ih je uvukao u očite stavove podložne pogrešnom shvaćanju, ali ne možemo razumjeti nijednog od naših predstavnika da Bogu pripisuje išta manje od beskonačnog stupnja dobrohotnosti.

„‘Bog je ljubav.’ To je njegova priroda. On ne uživa u odmazdi. Beskrajnu muku njegovi neprijatelji nanose sami sebi. Nepomirljivi antagonizam prema takvom Bogu jasno zaslužuje prokletstvo vlastitog trajanja i odgovarajuće patnje. Fiksirana odbojnost prema pobožnosti je grijeh koji uništava sve koji propadaju. Oni su neizlječivi neprijatelji Boga ljubavi. To neprijateljstvo prema takvom Stvoritelju je temelj propasti. Čini grijeh ‘izuzetno grešnim’. Bilo je časnno od početka da je Bog beskonačno vrijedan ljubavi čovjeka, i kada je stvorenje odabralo tjelesnu želju umjesto njega, dogodila se strašna promjena i započela je rasa neprijatelja. Ali Bog nije postao neprijatelj čovjeka. On je nastavio biti njegov najbolji prijatelj. ‘Tako je Bog ljubio svijet’ da je božanskom žrtvom osigurao njegovo spasenje. Srce Stvoritelja bilo je spremno oprostiti grijeh u Edenu i tako je bilo od tada; a maslinova grančica oprosta visi visoko na križu gdje god su kršćanske misije to postavile pred ljude.”

Željni kontrolirati njemačke socijaliste

Podsjetimo, istaknuta značajka parlamentarnih izbora održanih u Njemačkoj prije nekoliko tjedana bio je ogroman uspjeh socijalista. Osvojili su 3.008.000 glasova u usporedbi s 2.120.000 u 1898. godini, te su

povećali svoju zastupljenost u Reichstagu s 58 na 81 mandat. Ti podaci ukazuju na značajan dobitak, koji je tim značajniji jer je vlada učinila sve što je mogla da to spriječi. To otkriva prevladavanje osjećaja dubokog nezadovoljstva postojećim uvjetima među masama ljudi i rast odlučnosti da se postigne više ili manje radikalna i sveobuhvatna promjena u okolnostima njemačkog života.

Prirodno, situacija koja se tako pojavila izaziva uzbunu kod onih koji, bilo kroz svoje vlasništvo nad imovinom ili svoj službeni položaj, čine vladajuće klase, te se mnogo raspravlja o tome što učiniti kako bi se zaustavio rastući socijalistički val.

„Ako vladajuće klase imaju zdrav razum, ako su upoznate s učenjima povijesti i dovoljno inteligentne da primijene iskustva drugih na sebe, shvatit će

mudrost susreta sa socijalistima barem na pola puta i smirivanja s nekim pravovremenim, iako umjerenim ustupcima.” – *The North American*

Mali ustupak cionistima

Iako je dosad odbijao zahtjev cionista za nekom vrstom autonomne vlade za Palestinu, vladar Turske nedavno im je prodao zemljište za koje se kaže da može podržati koloniju od 70.000 ljudi. Pretpostavlja se da ova prodaja nosi sa sobom neka prava boravka koja nisu odobrena prema sadašnjim ograničenjima. Cionisti se raduju ovom otvaranju vrata i nadaju se još većem. Tako se i mi nadamo za njih – u skladu s božanskom Riječi. Službene informacije očekuju se na sljedećem Cionističkom kongresu u Baselu, od 23. do 29. kolovoza.

Naša sposobnost je od Boga

(1. Samuelova 17:38–49. – 9. kolovoza)

Ključni tekst: „Ako je Bog za nas, tko može biti protiv nas?” (Rimljanima 8:31)

Filistejci su zauzimali znatan dio obale koji je gledao na zemlju Kanaan u vrijeme kada su Izraelci preuzimali posjed. Čini se da su Izraelci poštovali njihova prava, jer čak i kada je zemlja bila podijeljena ždrijebom, prije nego što je bila pokorena, dio koji su zauzimali Filistejci nije bio uključen u onaj koji je Bog priznao kao dan Izraelcima. Doista, sjećamo se da je Gospodin koristio ovu moćnu naciju kao svoj štap u kažnjavanju izabranog naroda kada god je to njihova nevjernost zahtijevala. Tako su u vrijeme Samsona Filistejci bili gospodari Izraela, a Samsona je Gospodin koristio kao jednog od svojih zastupnika za uklanjanje njihova jarma – iako posao koji je započeo Samson nije bio dovršen sve do dana proroka Samuela (1. Sam. 14).

Naša lekcija prikazuje još jednu invaziju Filistejaca na granice Izraela, u vrijeme dok je Saul bio kralj, iako je David već bio privatno pomazan, ali ne i javno proglašen njegovim nasljednikom. Filistejske vojske prodrle su duboko u izraelski teritorij i stigle do planinskog područja, gdje je Saul okupio vojsku da ih dočeka. Dolina je ležala između dviju vojski, a u njezinu je središtu bio jarak dubok oko tri metra, koji je u stijeni izdubio planinski potok. Mjesto je bilo pogodno za bitku kakve su se obično vodile u to vrijeme. Činilo se da nijedna vojska, pred očima protivnika, nije bila voljna pokušati prijeći strme obale potoka jer bi pod takvim uvjetima napadačka strana bila u znatno nepovoljnijem položaju. Osim toga, Filistejci su – znajući da izraelski kralj nadmašuje svoje sunarodnjake – postavili protiv njega diva Golijata, još višeg od njega (visokog oko tri metra) i vjerojatno proporcionalno snažnog, kako se dalo naslutiti po težini njegova oklopa, koplja i mača. Izazov je bio da se sporovi između dviju nacija, koji su

trajali mnogo godina, ne riješe općom bitkom, već dvobojem između filistejskog diva i najспособnijeg Izraelca koji bi mu se mogao suprotstaviti – a to bi nesumnjivo bio kralj Saul.

Četrdeset dana ovaj se izazov ponavljao svako jutro, a kralj Izraela i njegovi glavni junaci praktički su priznali da se boje diva i da neće odgovoriti na njegov izazov. U tom je trenutku David, mladić od oko dvadeset i jedne godine, kojeg je otac poslao svojoj braći u izraelskoj vojsci, došao vidjeti kako im ide, donijeti im poslastice od kuće i donijeti vijesti o stanju Gospodnjih vojski. Nevjernici su skloni rugati se Gospodnjem narodu zbog izjave iz Svetog pisma da je David bio čovjek po Božjem srcu – pozivajući se na neke njegove slabosti i nedostatke. Ali u ovoj lekciji jasno vidimo osobinu Davidova karaktera koju je Bog toliko cijenio, a koju uvijek cijeni u svakome tko je posjeduje i pokazuje. Ta osobina bila je njegova vjera – ista ona osobina koju je Bog cijenio kod Abrahama i kod svih vjernika iz prošlosti. O svima koji su „imali ovo svjedočanstvo da su ugodili Bogu” napisano je da su to činili vjerom, „i to im je uračunato u pravednost” (Gal. 3:6).

Davidova vjera u Gospodina bila je velika, pa je bio iznenađen kada je došao u vojsku i saznao da se Filistejac već četrdeset dana hvališe pred Izraelom i Bogom Izraelovim, a da nitko iz njegove nacije nema dovoljno vjere u Boga da prihvati izazov. Odmah je predložio da će ga sam prihvatiti i zatražio da ga odvedu kralju kako bi dobio dopuštenje. Oni koji su ga spomenuli kralju opisali su ga kao „moćnog, hrabrog čovjeka”, no kada ga je Saul pogledao, shvatio je da je to još mladić koji fizički nije ravan divu. Međutim, on je bio jedini junak koji se pojavio, pun povjerenja u

svoj uspjeh kao oruđe u Gospodnjim rukama za oslobađanje Izraela od hvalisavog poganina. Saul je naposljetku pristao i predložio Davidu da posudi njegov oklop. No, nenaviknut na takvu opremu, David je otkrio da se u njoj ne osjeća ugodno. Trebalo bi mu dosta vremena da nauči koristiti takav oklop i oružje na koristan način i bez nelagode, pa je odlučio poći u svojoj uobičajenoj pastirskoj odjeći, naoružan samo svojim štapom i praćkom, te kožnom torbom u kojoj je nosio kamenje koje je usput odabrao iz korita potoka.

Golijat nije mogao vjerovati svojim očima kada je vidio da se rumeni mladić koji mu prilazi došao boriti sa štapom (jer vjerojatno nije primijetio praćku). Bio je ogorčen i upitao je smatra li on njega – velikog, moćnog, snažnog i dobro naoružanog – psom kojeg treba napasti štapom. Proklinjući Davida svojim bogovima, izjavio je da će ga brzo dokrajčiti i da će ptice jesti njegovo meso.

Davidov odgovor jasno pokazuje da je razumio situaciju u svim njezinim aspektima. Bio je svjestan da je njegov protivnik naoružan mačem, kopljem i sulicom, ali – kako je rekao – pristupao je sukobu jak u snazi koju Bog daje, jak u svojoj vjeri u Gospodina kao Gospodara bitaka i onoga koji će mu moći dati pobjedu te osloboditi njegov narod od svih neprijatelja. David je primijetio i dobro procijenio činjenicu da sukob nije bio između dviju vojski, niti između dva čovjeka, već između Boga Izraelova i lažnih filistejskih bogova. Vjera u Boga nesumnjivo je rasla među svim Izraelcima u dvadeset godina koje su prethodile ovom događaju. Postupno su učili da je, budući da su bili kažnjeni za svoje grijehе i idolopoklonstvo te su se vratili Gospodinu, njegova naklonost sada s njima. No, čini se da je David imao više povjerenja u Boga od ostalih. Njegovo mu je vlastito pomazanje za Saulova nasljednika nesumnjivo dalo uvjerenje da je Božja volja da se kraljevstvo Izraela nastavi i da će Njegova naklonost i dalje biti s njima kao nacijom, unatoč prijestupima božanske zapovijedi od strane Saula zabilježenim u prethodnoj lekciji.

Židovi imaju predaju da je Davidova praćka pogodila Golijata u sljepoočnicu dok je on zabacio glavu unatrag, smijući se svom mladom protivniku. Kacige onog vremena nisu bile ni približno tako zatvorene kao one koje su se često koristile u srednjem vijeku, pa su vrat i dio glave obično bili izloženi. Tako je Davidov kamen mogao pogoditi vitalno mjesto na čelu čak i ako Golijatova glava nije bila zabačena unatrag od smijeha. Davidova preciznost nije bila toliko izvanredna da bi se smatrala potpuno čudesnom. Imamo biblijski zapis da su mnogi iz Davidova plemena mogli vrlo precizno bacati kamenje iz praćke (Suci 20:16). Ksenofont spominje vještinu određenih perzijskih praćkara, a Livije govori o praćkarima toliko vještima da su iz daljine mogli baciti kamen kroz

običan vijenac ili krunu, pogađajući neprijatelje ne samo u lice, već točno u onaj dio lica koji su odabrali.

Ne možemo ovaj mali događaj nazvati pralikom, ali u njemu možemo vidjeti sliku i lekciju o duhovnim stvarima primjenjivim na sve koji pripadaju većem Davidu – Ljubljenu – Kristu. Golijat prikladno predstavlja velikog protivnika, Sotonu, i sve one koji su na njegovoj strani u bilo kojem sporu, nastojeći dovesti Gospodnji posvećeni narod u ropstvo bilo pogreškama ili grijesima. Sotona, kao knez ovoga svijeta, nije našao nikoga tko bi bio voljan ili sposoban osporiti njegovu nadmoć sve dok naš Gospodin Isus, veći David (Ljubljeni), nije postao Božji prvak, prvak istine i onih koji ljube pravednost. Kao što je David riskirao svoj život za oslobađanje svog naroda, tako je i naš Gospodin Isus ne samo riskirao već i žrtvovao svoj život za oslobađanje duhovnog Izraela. Kao što se David, nakon što je bio pomazan, susreo s lavom, tako je i Isus, nakon što je bio pomazan Duhom Svetim na Jordanu, bio vođen Duhom u pustinju i izdržao veliku borbu s protivnikom. Pobijedio ga je Božjom Riječju, odgovarajući na svaku Sotoninu ponudu za njegov pad riječima: „Pisano je.” Apostol objašnjava: Za ovu se svrhu Krist očitovao, da uništi ropstvo smrti i „onoga koji ima moć smrti, to jest đavla” – konačno oslobađajući sav Božji narod (Heb 2:14).

Duhovna pouka bitke

Davidova pobjeda u nekim aspektima ilustrira bitke u kojima se moraju boriti svi pripadnici Gospodnjeg naroda. Golijat i vojske koje ga podržavaju dobro ilustriraju razne neprijatelje Boga, istine i pravednosti, koji izazivaju nas i sve Gospodnje ljude:

1. Vojske sumnje i skepticizma danas predvodi veliki div nevjerovanja, čija veličina, oklop, mač i koplje nadmašuju sve vojske nominalnog kršćanstva – sve osim Davidove klase, tijela Kristova. Ovaj div je teorija evolucije, a njegov štitonoša je viša kritika. Zapisi i obećanja Boga Izraelova su prezreni, klasa Davida koja ih brani tretira se s prezirom, a njihovi oblutci iz potoka istine se zanemaruju. Ali znanost, lažno tako nazvana, iako se danas hvali i stvara toliko snažan dojam da bi se malo tko pomislio suprotstaviti joj se, ipak će doživjeti svoj Waterloo. Past će pred Gospodnjim pomazanicom – Davidom, „Ljubljenim” – a vlastiti mač istine će na kraju dovršiti njezino uništenje u jutro nove dispencije. U isto to vrijeme sve će vojske zablude pobjeći, a mnogi Božji ljudi, osim izabranog tijela Kristova, bit će blagoslovljeni ovim oslobađanjem.

2. Ponos i svjetovnost: Golijat prikladno može predstavljati ponos, podržan vojskom svjetovnosti. Jedno od teških iskušenja za novo stvorenje jest pobjeda nad ljubavlju prema svjetovnom duhu pod vodstvom ponosa. Svjetovni ponos izaziva vjeru u

Boga i poslušnost Njemu, i samo oni koji su hrabri i puni povjerenja u Gospodina mogu nadvladati tog diva. Također je potrebno da pobjeda bude potpuna – da ponos bude temeljito ponižen i ubijen, kako se nikada više ne bi mogao podići i uništiti nas. To je individualna bitka, a jedino pravo oružje protiv ovog diva je kamen iz potoka: Gospodnja poruka koja nam pokazuje što je ugodno i prihvatljivo u njegovim očima te nas uvjerava da će onaj koji se ponizi biti uzvišen, a onaj koji se uzvisi biti ponižen. Kao što je pjesnik izrazio: „Gdje hvalisanje prestaje, prava dostojanstvenost počinje.”

3. Strah i nepovjerenje: Još jedan div koji će ponekad izazvati Božji narod jest strah. Doista je moćan, impozantan i zastrašujući utjecaj straha na sve, osim na one koji su naučili poznavati Gospodina kroz prethodna iskustva i vjerovati mu čak i kada ga ne mogu u potpunosti pratiti. Div straha i očaja mora se suočiti s oblukom iz potoka: „Pisano je.” Pračka vjere mora izbaciti riječ obećanja s takvom snagom da ubije protivnika i oslobodi nas njegove dominacije.

4. Sektaški utjecaj: Još jedan div koji napada Gospodnji narod, a kojeg u današnje vrijeme može nadvladati samo Davidova klasa (tijelo Kristovo), jest div sektaštva. Kako je snažan, veličanstven i dobro naoružan taj veliki div čije se moći uvelike koriste za zastrašivanje Gospodnje prave djece, kako bi cijeli život bila podložna ropstvu i ne bi uspjela postići

slobodu kojom nas Krist uistinu oslobađa! Suočiti se s tim divom, uspješno mu se oduprijeti i izvojevati pobjedu nad njim – koji je naoružan oholim glasom, snažno organiziran i opremljen svjetovnom moći, utjecajima i mogućnostima bojkota – zahtijeva veliku milost. Takva se milost može naći jedino u malom stadu, pobjednicima, tijelu Kristovu – Davidovoj klasi, „Ljubljenima”. Naoružani samo Božjom Riječju i uzdajući se u Njegov štap i palicu, možemo biti hrabri i odgovoriti nametljivom sektaštvu kao što je David odgovorio Filistejcu: „Ti dolaziš k meni s mačem i kopljem i sulicom, ali ja dolazim k tebi u ime Gospodina nad vojskama, Boga vojski Izraelovih, kojeg si ti izazvao.”

Sjetimo se svi Davidove krotkosti i poniznosti te primijetimo da je njegovo ponašanje bilo potpuno lišeno hvalisanja – i to bismo trebali oponašati. Poput njega, i mi trebamo svoje povjerenje staviti u Gospodina, a ne u sebe same.

Tko je Davida naučio da zada strašan udarac,

Kad se borio s Golijatom i oborio Gitejca?

Niti mač ni koplje mladić nije uzeo,

Već je odabrao obluk iz potoka.

Izraelov Bog i Kralj poslao ga je u borbu,

Dao mu snagu za pračku i vještinu da cilja pravo.

Vi slabi sveci, vaša snaga traje

Jer Bog mladog Davida je vaš.

– William Cowper

Snažni karakteri u kontrastu

– (1. Samuelova 18:5–16. – 16. kolovoza) –

Ključni tekst: „Bog je naše utočište i snaga, prava pomoć prisutna u nevolji.” (Psalam 46:1)

Šaul i David bili su obojica ljudi snažnog karaktera, ali prvi je zanemario božansku riječ i savjet te je preuzeo upravljanje vlastitim poslovima, dok je drugi prihvatio Gospodina i Njegove smjernice te ga je vjerom nastojao slijediti. Rezultati su se pokazali u oba slučaja: Šaul je doživio sramotan kraj, dok je David bio uspješan i pokazao mudrost i snagu karaktera daleko ispred svog vremena. Ne smijemo zaboraviti da su Davidova promišljenost i poslušnost Gospodinu držale njega podalje od izraelskog prijestolja godinama – godinama nevolja, oskudice i lutanja – dok bi ga slijeđenje svjetovnih metoda moglo dovesti do mnogo većeg vanjskog prosperiteta. Ipak, moramo se sjetiti da je Gospodin usvojio narod Izraela kao svoj izabrani narod s kojim će postupati, čiji će put nadzirati i u vezi s čijim će vladarima donositi odluke. Također ne smijemo zaboraviti veliku razliku između židovskog doba (s njegovim božanskim uređenjima i propisima) i ovog kršćanskog ili evandeoskog doba (s njegovim drugačijim propisima, zakonom ljubavi, strpljivim podnošenjem te duhovnim, umjesto tjelesnog ratovanja). Oni koji smatraju da je Davidovo vladanje,

kao i vladanje drugih vjernih iz židovske epohe, uzor za Crkvu (tijelo Kristovo), pokazuju time da potpuno pogrešno razumiju božansku Riječ o ovom pitanju. Prema njihovom mišljenju, Davidove bitke, pobjede i pokolji slike su koje ilustriraju duhovne bitke i pobjede većeg Davida, Ljubljenog – Glave i Tijela – Krista.

Iako je Gospodin već obavijestio Šaula preko proroka Samuela da će kraljevstvo biti oduzeto njegovoj obitelji i dano bližnjemu, onome koji je dostojniji povjerenja i vjerniji Gospodinu od njega, ipak mu je dano razumjeti da bi kraljevstvo moglo ostati u njegovim rukama još znatno vrijeme. Možemo pretpostaviti, dakle, da je Šaul tražio nekoga tko bi se mogao istaknuti i na kraju postati njegov nasljednik – iako nemamo razloga misliti da je razumio kako je David već bio pomazan na tu poziciju, jer je Davidovo pomazanje bilo tajno.

Iako je cijenio Davidovu hrabrost, Šaul je ipak bio ljubomoran na njega zbog istaknutosti koju mu je njegov plemeniti put donio u očima naroda. Ta se ljubomora pojačala kad je čuo kako se Davidove pohvale pjevaju u veličanstvenijim tonovima nego

njegove vlastite. Ljubomora je uvijek zla osobina – ona nije dio Gospodnjeg Duha, Svetog Duha, već snažan sastojak duha zla. Mržnja, zavist, zloba, svađa, djela tijela i đavla, usko su povezani s ljubomorom i često iz nje proizlaze. Šaul je trebao odoljeti zavidnim sugestijama koje su mu dolazile u misli: trebao je dopustiti svom umu da se uzdigne iznad svih osobnosti i da se najiskrenije, najtoplije raduje pohvalama svog mladog generala. Bez sumnje su ga, barem djelomično, sjećanja na Gospodnju izjavu da će biti lišen kraljevstva natjerala da od tada ljubomorno gleda na Davida.

Ljubomora je jedan od velikih neprijatelja s kojima se suočava svaki kršćanin. Trebalo bi je uništiti čim se pojavi kao neprijatelja Boga i čovjeka te svakog dobrog načela. U mjeri u kojoj je njezina prisutnost okaljala srce, makar i na trenutak, trebalo bi prizvati čišćenje duhom svetosti i ljubavi. Ljubomora nije samo okrutno čudovište sama po sebi, već su njezini otrovni zubi gotovo sigurni da će nanijeti bol i nevolju drugima, kao što će onima koji je gaje donijeti opću nesreću i, na kraju, uništenje. Ljubomora je grijeh u mislima, zloća u umu, i vrlo je sklona brzo dovesti do grijeha i zloće na djelu, pri čemu je okaljanje ljudi vrlo vjerojatan rezultat. Um se, ako je jednom otrovan ljubomorom, s velikim poteškoćama ikada može potpuno očistiti od nje, s obzirom na to koliko brzo sve u svojoj okolini boji svojim karakterom. Ovaj grijeh, kad se dovrši – ako mu se dopusti da raste, ako se ne iskorijeni i ne nadvlada – rađa smrt. Svi bi se Gospodnji sljedbenici trebali čuvati tog grijeha, a ponajviše oni koje je Bog osobito počastio kao svoja usta ili sluge u bilo kojem svojstvu. Da David i Šaul nisu bili na tako visokim položajima, ljubomora, suparništvo i neprijateljstvo bili bi gotovo nemogući.

U ovim nas okolnostima ne iznenađuje što čitamo (redak 10) da je ljubomorni Šaul bio uznemiren zlim duhom – zlim raspoloženjem. Možda bi to trebalo shvatiti u smislu da ga je uznemiravao zli duh, odnosno pali duh, demon. Sigurno znamo da su ljubav, strpljenje, radost i mir elementi Svetog Duha (Božjeg stava) – stoga je duh mržnje i ljubomore zli duh ili stav „daleko od Boga”, suprotan Bogu. Također možemo prepoznati činjenicu da takav zli duh koji je ovdje obuzeo Šaula nije bio samo duh daleko od Boga, ili bilo čega što bi On mogao odobriti, već možemo pretpostaviti i da (budući da je Šaul bio Božji pomazani predstavnik na prijestolju Izraela) zli duh nije mogao preuzeti kontrolu nad njim bez barem božanskog dopuštenja. Kao što su sveti ljudi u starini bili potaknuti Svetim Duhom da govore i pišu stvari iz božanskog nadahnuća, tako su ljudi nekad, a ponekad i danas, bili potaknuti zlim duhovima da govore i pišu izopačene stvari. Ovo je misao sadržana u riječi „prorokovao” u ovom retku. Šaul je govorio nepromišljene, neprikladne stvari;

govorio je gluposti dok je imao koplje u ruci. Duh zla bio je na njemu, navodeći ga da napravi pokret s kopljem kao da bi počinio nasilje nad svojim vjernim i skromnim mladim generalom koji mu je, kao prijatelj i pratitelj, svirao na harfi kako bi otjerao njegovu melankoliju. Riječ „bacio” (redak 11) u ovom je prijevodu jača nego što to original podržava, jer tamo jednostavno označava pokret – iako je Šaul kasnije doista bacio oružje (1. Sam. 19:10).

Čini se da je David bio prilično neustrašiv i hrabar te se opetovano izlagao Šaulovoj moći kada je ovaj bio pod utjecajem svoje melankolije. Nema spomena o Davidovu strahu, jer iako je smatrao ispravnim i nužnim pobjeći (kao što je i učinio), čini se da je neprestano imao na umu Božju moć za svoje očuvanje i činjenicu da ga je Bog već pomazao da u pravo vrijeme bude kralj. Takva vjera i hrabrost pružaju dobru lekciju svim članovima većeg Davida. Ništa nas neće povrijediti. Stvari mogu ometati naše tjelesne interese, udobnost ili tijek poslova, ali kada se sjetimo da nismo u tijelu već u Duhu i da je nama, kao Novim Stvorenjima, Gospodin obećao Kraljevstvo u svoje vrijeme, možemo shvatiti da nijedan vanjski utjecaj ne može ometati naše stvarne, duhovne interese, niti nas spriječiti da postignemo slavu Kraljevstva koje je Gospodin obećao svojim vjernima. Samo bi nas gubitak povjerenja u Gospodina i naša nevjernost Njemu mogli odvojiti od Njegove ljubavi i Njegovih obećanja.

Šaulova ljubomora prema Davidu bila je podržana njegovim strahom od njega. Bez sumnje se često pitao kako to da neustrašivi mladić, koji je napao lava, poštedi njega – čak i kada je on, Šaul, otvoreno pokazao svoju mržnju i protivljenje prema njemu. Shvatio je da je Gospodin s Davidom, a ne s njim. Davidova je prisutnost postala neugodna u palači, i kako ga se nije moglo ignorirati, stavljen je u vojsku te su mu dodijeljene razne misije vezane uz interese kraljevstva. Šaul se očito nadao da će David zbog neke nepromišljenosti dati izgovor za promjenu narodnog mišljenja protiv njega, a možda se nadao i da će u nekom od pohoda biti ranjen ili ubijen. Ali Duh Gospodnji je, kako objašnjava Apostol, „duh zdravog uma”. U mjeri u kojoj je David vjerovao Gospodinu i bio vođen tom vjerom, bio je sposoban obavljati svoj dio posla s mudrošću, osvajajući odobravanje naroda i još veći strah i poštovanje Šaula.

Ova lekcija donekle ilustrira odnos između Gospodinovog posvećenog naroda i svijeta u sadašnje vrijeme. Svjetovni ljudi su na vlasti i imaju utjecaj, a ipak su svjesni činjenice da božanska naklonost više nije s njima; da će se u božanskom programu uskoro odrediti promjena dispencije; da će laodicejska faza crkve prestati biti Gospodinov glasnik i biti odbačena, a da će vjerno malo stado – među kojima nema mnogo mudrih, velikih ili plemenitih prema mjerilima ovoga

svijeta – naslijediti Kraljevstvo u velikoj moći i slavi. Oni, istina, ne shvaćaju da je pomazana klasa među njima i da se svakodnevno miješa s njima, no ipak osjećaju ljubomoru prema onima koji imaju više Gospodnjeg Duha nego oni sami. Mrze ono što je čišće, više i bolje od onoga što oni posjeduju. Ponekad bi njihova ljubomora gotovo dovela do ubojstva; ali oni se i boje klase Davida i mrze je zbog njezine bliže povezanosti s Gospodinom i zbog Njegovog blagoslova koji se očituje u njihovim srcima i životima. Naš se Gospodin osvrnuo na takvo stanje stvari na kraju židovskog doba, koje je zasigurno bilo predlika kraja ovog doba. O religioznim ljudima tog vremena rekao je: „Tama mrzi svjetlo, niti dolazi k svjetlu, da se ne bi

razotkrila njezina djela; ali onaj tko čini istinu dolazi k svjetlu, da se njegova djela očituju jer su učinjena u Bogu.” Tako, kao što je napravljena razlika između Šaula i Davida, i između onih koji su voljeli tamu i onih koji su voljeli svjetlo prilikom prvog Gospodinovog dolaska, tako se i danas ubrzano razdvajaju oni koji vole svjetlo i istinu (i koji su vođeni Svetim Duhom) od onih koji su drugačijeg uma i stava.

Naš ključni tekst treba imati na umu kao utješnu i podržavajuću snagu za Gospodnje vjerne. On je u potpunom skladu s riječima Apostola u Novom zavjetu, koji izjavljuje da „sve stvari rade zajedno na dobro onima koji ljube Boga, koji su pozvani prema Njegovoj namjeri.”

Izvanredno prijateljstvo

(1. Samuelova 20:12–23. – 23. kolovoza)

Ključni tekst: „Postoji prijatelj koji je privrženiji od brata.” (Izreke 18:24)

Povijest bilježi mnoge primjere intenzivnih prijateljstava između velikih ljudi u davnim vremenima, ali nijedno ne nadmašuje prijateljstvo između Jonatana i Davida, opisano u ovoj lekciji. Jonatanova ljubav prema Davidu, očito potpuno uzvraćena, sjaji ne samo kao nesebično prijateljstvo, već i kao prijateljstvo koje je naizgled bilo štetno za Jonatanove interese – iako to zapravo nije bilo.

Kao sin kralja Šaula, Jonatan je bio priznat kao nasljednik izraelskog prijestolja i u to je vrijeme imao oko trideset pet godina. David, mladić sa sela od oko dvadeset i jedne godine, iznenada je postao poznat pred nacijom, bio je imenovan kapetanom tisuću ljudi te se nedavno oženio Šaulovom kćeri. Sam Šaul gledao je na Davida kao na suparnika u naklonosti naroda, i sve je nagovještavalo da će on jednoga dana biti Šaulov nasljednik. S gledišta palog čovječanstva, Jonatan je stoga imao svaki razlog smatrati Davida protivnikom i suparnikom. Moglo se očekivati da će zavist i ljubomora, karakteristične za palo, prirodno stanje čovjeka, u Jonatanovu srcu uzgojiti mržnju i neprijateljstvo umjesto prijateljstva i ljubavi. Te okolnosti čine izvanredno prijateljstvo između ova dva mladića jednim od najčudesnijih na stranicama povijesti.

Čitamo kako je Jonatanova duša bila povezana s Davidovom dušom – njihove naklonosti, povjerenje i ljubav bili su isprepleteni. Kada je David došao živjeti na Šaulov dvor, Jonatan mu je darovao određene dijelove svoje odjeće. To je bio samo vanjski izraz dubljih, dragocjenih osjećaja koji su potaknuli tu i druge manifestacije naklonosti. Sve to, uzdižući Davida i promičući njegovu čast, išlo je na štetu Jonatanovih prirodnih interesa, koji je kao prijestolonasljednik s pravom mogao težiti održavanju vlastitog mjesta časti na dvoru. Mali umovi skloni su pogrešnom mišljenju da je ponižavanje drugih ključno za vlastitu čast i

uzdizanje. No, upravo zato što Jonatan nije bio malodušan, već plemenita srca, njegov su karakter voljeli svi koji su ga poznavali, od tada do danas.

Za sve postoji razlog, pa je morao postojati razlog i za tu ljubav između ove dvije plemenite duše. Trebamo voljeti i cijeniti sve što je pravedno, istinito, čisto, plemenito, časno, kaže Apostol, što implicira da bi ljubav prema suprotnom bila neprikladna. Istina, postoji razlika između ljubavi prema načelima pravednosti i dobrote s jedne strane, te ljubavi prema pojedincima s druge. No, ono što ovdje želimo primijetiti jest to da ljubav prema pojedincima treba biti temeljena na plemenitim i vrijednim karakteristikama koje posjeduju. Nijedan od ovih ljudi ne bi mogao voljeti onog drugog da je taj drugi bio loš ili neplemenit, jer samo podli mogu voljeti podle, i samo izopačeni mogu voljeti izopačene.

Što je to u Davidovu karakteru privuklo Jonatanovu ljubav? Nesumnjivo su to bile njegova plemenitost, hrabrost, poštenje, vjernost kralju i naciji te, iznad svega, njegovo povjerenje u Boga i oslanjanje na Njega. A što je u Jonatanu izazvalo uzvratnu Davidovu ljubav? Bile su to mnoge iste kvalitete: Jonatan je također bio hrabar (što je već i pokazao), bio je iskren, pošten, ponizan, velikodušan, vjeran prijatelju, a iznad svega vjeran svom Bogu (1. Sam. 14:1-15, 27-30, 43; 23:16-18).

Iako su ova dva čovjeka imala određene prirodne kvalitete srca koje su ih preporučile jedno drugome, velika veza koja ih je ujedinila bila je njihova zajednička vjera i odanost Bogu. Netko je jednom rekao da oni koji žele biti najbolji prijatelji trebaju imati treći objekt prema kojem oboje dijele interes – tada se, poput radijusa kruga, što se više približavaju tom središtu, to više približavaju i jedno drugome. Tako je bilo i s ovom dvojicom: njihova odanost Bogu, kao i načelima istine i pravednosti utjelovljenima u

Bogu, bila je snažna spona njihova prijateljstva koja je spriječila da raznolikost njihovih zemaljskih interesa otuđi njihove osjećaje.

To isto načelo vidljivo je u svakoj pravoj, nesebičnoj ljubavi: mora postojati nešto obostrano privlačno, nešto što budi i zadržava interes i ljubav jednoga prema drugome. Kršenje zavjeta ljubavi i prijateljstva, ili pak kršenje bračnih zavjeta, implicira da je jedna (ili druga) strana gajila sebičnu, a ne čistu ljubav – onu vrstu ljubavi koju usađuje Gospodnja Riječ i koja je tako plemenito prikazana u ovoj lekciji. Sebična ljubav uistinu se može diviti onome što je briljantno, dobro, plemenito ili velikodušno. Ipak, budući da sama nije jednako plemenita i velikodušna, prije ili kasnije pokleknut će pred iskušenjem da napusti prijateljstvo ako povjeruje da bi time bolje poslužila vlastitim interesima. Jonatanova ljubav nije bila takve sebične vrste, stoga je bila nepromjenjiva – zapravo, postajala je to čvršća i jača što je više trijumfirala nad prijedlozima bilo kakvih sebičnih sugestija. U tom pogledu ona dobro predočava ljubav našeg Gospodina Isusa prema Njegovu narodu. Kao što je Jonatan volio Davida nauštrb vlastite pozicije, tako je naš Gospodin Isus napustio slavu koju je imao s Ocem kako bi postao Otkupitelj svoga naroda, kojem poručuje: „Vi ste moji prijatelji ako činite što vam zapovijedam.”

Jedan je iznad svih drugih
Zaslužuje ime prijatelja;
Njegova je ljubav iznad bratove,
Skupa, slobodna i nema kraja.

Naša lekcija uvodi ova dva prijatelja u vrijeme kada je Davidov život bio u opasnosti. Prethodna lekcija pokazala je da je Šaul bio sklon nasilju prema Davidu. Prijetnja spomenuta u toj lekciji ponovila se nekoliko puta, da bi na kraju kralj bacio koplje na svog glazbenika Davida, koji je ipak uspio pobjeći. S obzirom na to neprijateljsko raspoloženje, prijatelji su odlučili da bi bilo nepromišljeno da se David ponovno pojavi na dvoru, osim ako kralj Šaul ne pokaže da je promijenio mišljenje o njemu. Nadolazeća gozba bila bi važan događaj; Jonatan i drugi članovi kućanstva bili bi prisutni, ali nije se smatralo razboritim da David riskira život svojim dolaskom. Stoga je dogovoreno da će Jonatan iznijeti njegove isprike kralju, a potom Davida obavijestiti o kraljevju stavu, kako bi ovaj, ukaže li se potreba, mogao pobjeći iz zemlje. Jonatan je otkrio da je Šaul pun gorčine prema Davidu, i to u tolikoj mjeri da se razbjesnio na vlastitog sina jer ga je pokušao opravdati, te je u znak nezadovoljstva bacio koplje i na njega (iako vjerojatno bez namjere da ga ubije). Jonatan je osjetio očevu nepravdu i uvrede te je o tome odmah obavijestio Davida unaprijed dogovorenim signalom spomenutim u ovoj lekciji.

Međutim, dva prijatelja nisu se mogla rastati bez osobnog susreta tijekom kojeg su se izljubili, isplakali i zadali obećanja, pozivajući Boga za svjedoka iskrenosti njihove međusobne odanosti. Jonatan je očito bio potpuno uvjeren da je David Božji izbor za kralja koji će naslijediti Šaula te, pun vjere i odanosti Bogu, nije imao ni najmanju pomisao suprotstaviti se tom božanskom dogovoru. Vrlo vjerojatno je David, u njihovim povjerljivim razgovorima, već rekao Jonatanu o svom pomazanju, uvjeravajući ga pritom da to pomazanje ne smatra opravdanjem (ili razlogom) za bilo kakvo uplitanje protiv kralja Šaula. Naprotiv, kako ga je Gospodin tražio i pomazao, Gospodin je sâm u svoje vrijeme i na svoj način sposoban postaviti ga na vlast, bez da David sâm diže ruku kako bi audio onome koga je Gospodin prethodno pomazao za kraljevsku službu.

Već smo primijetili da prijateljstvo podrazumijeva slične kvalitete uma i srca: velikodušni vole velikodušne, plemeniti plemenite, poštene pošteni, krotki krotke itd. No sada skrećemo pozornost na činjenicu da među Gospodnjim narodom prirodno gledano nema mnogo velikih, mudrih ili plemenitih, te da Bog voli i kao svoj saveznički narod, prijatelje i djecu uglavnom prihvaća one koji po prirodi nisu „plemeniti”. Također, primjećujemo da su ljubav i prijateljstvo među Gospodnjim posvećenim narodom jači i dublji od bilo koje zemaljske veze ili odnosa – unatoč činjenici da među njima nema „mnogo velikih ili plemenitih”, već uglavnom siromašnih ovoga svijeta koji su bogati vjerom. Kako dolazi do ove naizgledne kontradikcije općeg pravila prijateljstva? Odgovor leži u tome što Božja ljubav prema nama, kao grešnicima, nije bila ljubav prijateljstva, već suosjećanja. Slično tome, ljubav Njegova naroda prema grešnicima nije ljubav prijateljstva, već ljubav suosjećanja, simpatije i želje da im se pomogne izdići iz degradacije. Tek nakon što smo, prihvatanjem Krista, prestali biti grešnici, dobili smo privilegiju postati Božjim prijateljima i upoznati Ga kao svog Prijatelja. I tek nakon što smo prestali biti grešnici i bili prihvaćeni u Ljubljenome, postali smo prijateljima i s drugima koji su slično preobraženi. Tako smo počeli rasti u toj kvaliteti prijateljstva – ljubeći jedni druge kao braću i dionike Svetog Duha.

Jednom riječju, postoje dvije razine prijateljstva. Prva je prirodna razina, na kojoj se privlače ljudi sličnih prirodnih kvaliteta. Druga je duhovna razina, na kojoj se oni koji se razlikuju po prirodnim kvalitetama, ali dijele slične duhovne nade, ciljeve i ambicije, još bliže povezuju novom vezom i novom ljubavlju – onom koja u kršćanskoj ljubavi i jedinstvu ne veže njihova tijela, već njihova srca.

Ova Nova Stvorenja u Kristu Isusu ne poznaju jedni druge po tijelu, već po Duhu. U duhovima, odnosno

novim umovima onih drugih, oni nalaze najplemenitije osjećaje, najviše težnje, sve ono što je dobro, istinito, plemenito i čisto – bez obzira na njihove tjelesne slabosti. Oni se međusobno vole s novog stajališta: stajališta namjere, volje i sklada s Bogom. Njihovo prijateljstvo sve više raste kako uočavaju snagu jedni drugih u dobroj borbi vjere protiv zlih utjecaja svijeta, tijela i Protivnika. Ni jezik ni pero ne mogu pravilno izraziti takvu ljubav i prijateljstvo kakvo postoji između ovih Novih Stvorenja u Kristu Isusu, onih kojima su stare stvari prošle i sve je postalo novo.

To, međutim, ne znači da roditelj mora gajiti istu razinu ljubavi prema tuđoj djeci kao prema vlastitoj; on ima veću odgovornost prema svojoj djeci i to bi trebao shvatiti. Niti to implicira da će svi sveci biti voljeni u istoj mjeri. Rečeno nam je da je naš Gospodin neke od svojih učenika volio posebno. S vremenom, kada savršenstvo zamijeni nesavršenost, sva će „braća” biti savršena i svi će bližnji biti voljena braća. Do tada, međutim, moramo voljeti sve, ali „praveći razliku” (Juda 22), uzimajući u obzir prirodne obveze i duhovni razvoj pojedinaca.

Kao što postoje nominalni i pravi kršćani, tako postoji i nominalna i prava ljubav među onima koji ispovijedaju Kristovo ime. Pravom Gospodnjem narodu glavni bi cilj sve više trebao biti njegovanje Njegova Duha, Njegova karaktera, Njegove naravi, Njegove ljubavi i prijateljstva. Kako bi to mogli činiti, Apostol nam je (u 13. poglavlju 1. poslanice

Korinćanima) ponudio vrlo slikovit opis ljubavi koja dolazi odozgo. Taj opis moraju u određenoj mjeri živjeti i cijeniti svi koji su Nova Stvorenja, jer ako netko nema Kristova Duha, on nije Njegov. Ipak, oni će tu ljubav sve više uživati i cijeniti razmjerno tome koliko postaju jači u Gospodinu – odnosno koliko postaju istinske kopije Božjeg dragog Sina, nalik Njemu, koji je Prijatelj iznad svih drugih.

Jedan pisac kaže: „Slava života je voljeti, a ne biti voljen; davati, a ne dobivati; služiti, a ne biti služen... Sebični ne mogu zadržati prijatelje, čak ni kad ih steknu.”

Drugi pak primjećuje: „Gledajte samo kakve grube pogreške i krajnje apsurdne mnogi čine jednostavno zbog nedostatka prijatelja koji bi im to rekao!”

„Prava se kritika ne sastoji u omalovažavanju – kao što mnogi kritičari misle – već u cijenjenju. Više je života uništeno zbog pretjerane grubosti nego zbog pretjerane blagosti.”

„Usmjerena ljubav jedne osobe teži prema univerzalnoj dobroj volji, odnosno ljubavi prema svima. Svijeca ne svijetli samo onome tko ju je zapalio, već svima koji se nađu unutar dosega njezinih zraka.”

„Svaka moć za dobro u pravom prijateljstvu postaje moć za zlo u onom lažnom.”

Je li prijatelj ili neprijatelj širio ove laži?

Ne, tko bi, osim djece, postavljao takva pitanja?

Bio je to jedan od mojih najbližih neprijatelja.

Zanimljiva pisma

Dragi brate Russell,

U prilogu se nalazi narudžba za Stražarsku kulu. Ona je doista dobrodošao posjetitelj. Žalim samo što nisam ranije saznao za njenu pravu vrijednost; siguran sam da ne mogu biti bez nje dok god živim i dok se objavljuje.

Izvan je moje moći izraziti zahvalnost za činjenicu da je Bog, kroz Vaše posredovanje, pozvao još jednu siromašnu, umornu i istine gladnu dušu iz tame u svoje čudesno svjetlo. Shvaćajući da je Vaš rad ogroman, znam da je Vaše vrijeme vrlo dragocjeno, ali ne mogu a da ne vjerujem kako ćete imati strpljenja sa mnom dok iznosim neke od slučajeva u kojima je nježna, nevidljiva ruka vodila moj slučaj. Nadam se da ću Vam na taj način dati do znanja nešto o svojoj dubokoj zahvalnosti našem ljubljenom nebeskom Ocu i Vama za istine iznesene u publikacijama Svanuća – „hrani u pravo vrijeme za kućanstvo vjere”.

S četrnaest godina započeo je moj kršćanski život i gotovo sam odmah dobio dojam da moj životni poziv mora biti misionarski. Nisam znao hoće li to biti na domaćem ili stranom misijskom polju; vjerovao sam da će me Bog u tom pogledu voditi kasnije. Ali jedno

sam znao: moj život mora biti posvećen proučavanju Njegove Riječi i služenju njoj. Tada su napravljene pripreme da nastavim svoje školsko obrazovanje, te sam u vezi s tim pokušao iskoristiti svaku priliku da pomognem u različitim radovima povezanim s Metodističkom crkvom, vjerujući da je to prvi napor onoga što sam tada smatrao svojim životnim pozivom. Bilo mi je dopušteno prisustvovati i pomagati u nekoliko probuđenja, a zamoljen sam da pomognem u još jednom kada me predsjednik odbio osloboditi školskih obaveza. To sam jedva mogao podnijeti, pogotovo kada se pastor vratio sa sastanka i primijetio da bi možda mnogo više ljudi bilo spašeno da sam ja (ili netko drugi) bio tamo da mu pomognem. Nitko osim Boga nije znao težinu tih riječi na mom jadnom srcu. Jer, gledati na Božje planove za spasenje svijeta onako kako sam to ja činio (i kako čini većina onih u nominalnim crkvama) stvara teret koji naš ljubljeni Spasitelj nije namjeravao da nosimo kada je rekao: „Jaram je moj blag i breme moje lako.” Naprotiv, Babilon uči da su svi koji nisu spašeni tijekom ovog doba osuđeni na vječnu muku, te da ćemo mi, ako oni ne budu spašeni, do neke mjere za njih biti odgovorni.

Istovremeno, shvaćao sam da stotine svakodnevno umiru, a da nisu ni čule jedino ime po kojem se moramo spasiti, dok velike skupštine u našoj vlastitoj civiliziranoj zemlji slušaju, potpuno neuznemirene, propovijed za propovijedu o vječnoj muci pripremljenoj za sve osim za svece.

Ubrzo je teret tih duša postao toliko velik da jedva da sam imao vremena jesti i spavati iz straha da neću propustiti priliku upozoriti nekoga na to strašno mjesto. Nisam mogao razumjeti zašto oni koji su znali za to nisu o tome govorili cijelo vrijeme. Ali, hvala Bogu, nedavno mi je pokazao da su Njegovi planovi za njihovo spasenje daleko iznad naših. Trebalo je neko vrijeme i mnogo iskušenja da dođem do mjesta gdje sam uspio svoju nestrpljivu revnost ostaviti po strani dovoljno dugo da čujem „tihi, blagi glas”. Jedno od najvećih iskušenja bilo je to što mi je zdravlje toliko oslabilo da nisam mogao nastaviti školski rad čak ni kod kuće. Nisam mogao razumjeti zašto bih gubio (kako sam tada mislio) toliko dragocjenog vremena, pa sam najprije molio za obnovu fizičkog zdravlja, ali olakšanje nije došlo; naprotiv, postajalo mi je sve gore. Teret na mom srcu također se svakodnevno povećavao dok, u potpunoj bespomoćnosti, nisam ponovno pao pred noge Isusa, čeznući i moleći za razumijevanje srca.

Kako bi utješno bilo da sam tada mogao razumjeti sljedeće riječi našeg Gospodina, izrečene nedugo prije Njegova uzašašća: „Oče, ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao iz svijeta.”

Ubrzo mi je draga sestra u Kristu, koja mi je prethodno dala neku od literature Svanuća (iako sam nesvjesno odgađao vlastitu radost čekajući da mi Bog nekom čudesnom moći pokaže trebam li to čitati ili ne), rekla za poglavlje u trećem svesku serije o Velikoj piramidi u Egiptu. Istovremeno mi je skrenula pažnju na činjenicu da se riječi našeg Gospodina zapisane u Luki 19:40 sada ispunjavaju; dok mnogi od Njegovih priznatih živih svjedoka ne prepoznaju Njegovu drugu prisutnost i moć pa su stoga nijemi, sâmo kamenje ove Velike piramide „više” jasnim tonovima. Ovo je bila prva zraka svjetla na mom sumornom putu i pokazala se kao tako divan blagoslov. Odmah sam počeo čitati Plan vjekova, i sada, nakon što sam pročitao svih pet svezaka, a prvi i drugi dvaput, dovoljno je reći da su njegova učenja za mene daleko više od svakodnevne hrane. Iako je put bio težak, a iskušenja teška, ona nisu ništa u usporedbi s radostima i utjehom sadašnjosti, nakon čega slijedi ono „još više” – „kada ćemo biti poput Njega i vidjeti Ga kakav jest.” O, požurite, vi vjekovi slave!

Dok sam uživao u bogatstvu Božje Riječi onako kako je usklađena u Milenijskom svanuću, teret koji je bio tako težak na mom srcu nestao je. Sada, kako sam samo zahvalan znajući da će se u „pravo vrijeme” ispuniti sva dragocjena obećanja sadržana u

blagoslovljenoj Knjizi, koju jedino Janje može otpečatiti!

Sjetite me se kod prijestolja milosti da bih mogao biti pripremljen kao misionar u pravom smislu te riječi – da bih imao moć objaviti „dobre vijesti o velikoj radosti koja će biti za sve ljude”, ukratko sažete u ovim riječima: Evo Zaručnika, Kralja i Žeteoca!

Izvan škole sam već dvije godine, ali više ne žalim zbog toga; radije se radujem što mi je bilo dopušteno ući u Kristovu školu i znati da će On učiniti da sve stvari rade zajedno na dobro onima koji Ga ljube. Moje se fizičko zdravlje također poboljšava. Oh, da mi se uskoro otvori put da uđem na polje žetve i budem potrošen u Njegovoj službi! Čeznem za tim da čašu osvježenja prenesem drugima.

Neka Vas naš dragi Gospodin nastavi jačati i blagoslivljati do kraja.

Iskreno, vaš u blagoslovljenoj nadi,
M. Mundy, Georgia

Dragi brate Russell,

Iako već gotovo pet godina čitam i pažljivo proučavam knjige pod nazivom Milenijsko svanuće, nikada Vam nisam pisala da Vam kažem ili priznam svoje misli o ovom divnom planu. Moram reći, dragi brate, iz najčišćih motiva, da je to veliko i divno djelo, puno harmonije i božanske milosti u svakom izrazu. Po mom mišljenju, ono daleko nadmašuje i predstavlja krunsko djelo svega što sam ikada pročitala ili proučavala. Razotkrivanje ovog prekrasnog plana, kako postupno otkriva svoj nebeski sjaj, gotovo je izvan našeg slabog razumijevanja, a ipak je u Milenijskom svanuću učinjeno tako jasnim i jednostavnim da ga svi mogu razumjeti. Kad sam ga čitala, ponekad sam se osjećala gotovo zaslijepljenom izuzetnim ushićenjem, a ipak svjesna dublje poniznosti nego ikad prije. Dugo sam Vam željela izraziti svoju skromnu zahvalnost što ste mi kroz ove knjige otkrili ono što je u svakom pogledu „hrana u pravo vrijeme”, i što ste bili instrument kroz koji mi je Bog dao radost i sreću da vidim Njegovu riječ ispravno protumačenu. Od prvog trenutka kada sam pročitala ovo divno djelo, moj se interes svakim danom produbljivao, a nove se radosti otkrivaju kako sve jasnije razumijem dobrotu i ljubav našeg nebeskog Oca prema čovječanstvu.

Dugi sam niz godina bila član Kršćanske crkve na ovom mjestu, ali moram priznati da su postojale neke teme u vezi kojih nikada nisam bila potpuno zadovoljna. No, otkako proučavam Božja učenja kako su izložena u Milenijskom svanuću, postala sam potpuno zadovoljna i više nisam u skladu s doktrinama koje se podučavaju u našim nominalnim crkvama. Posljedično, povukla sam svoje članstvo iz te crkve i namjeravam se posvetiti ovoj blagoslovljenoj istini.

Mogla bih pisati satima, a ipak Vam ne bih mogla do kraja izraziti zadovoljstvo koje mi je Istina pružila, pa Vam neću više oduzimati dragocjeno vrijeme.

Vaša sestra u Sadašnjoj Istini,
(Gđa) C. R. Busby, Virginia

Dragi brate Russell,

Na jednom od naših biblijskih sastanaka prije nekog vremena, netko je izrazio mišljenje da je dužnost svetaca dijeliti svoje stare brojeve časopisa Stražarska kula, umjesto da ih drže neiskorištenima. Stoga sam ih počeo dijeliti, jedan po jedan, kad god bih za to imao priliku. U tom bih procesu obično ponovno pročitao svaki broj prije nego što bih ga dao odabranoj osobi. Tako se dogodilo da bih u gotovo svakom slučaju pronašao nešto što sam želio zadržati. Zato imam priličnu hrpu starih Stražarskih kula, ali one nisu „neiskorištene”. Ne, one su mi vrlo dragocjene. Ponekad broj star deset godina sadrži nešto što mi savršeno odgovara i čitam ga kao da ga nikad prije nisam pročitao – a, na neki način, to je zapravo i točno. Jer, prije deset godina – da, čak i prije samo dvije godine – nisam razumio što znači posvećenje i bio sam zadovoljan s perspektivom „ljudske savršenosti”.

Tako mi je neki dan u ruke pala Stražarska kula br. 11 iz '99. godine i ponovno sam pročitao Vaš članak pod naslovom „Novi život u Kristu”. Pročitao sam ga vrlo pažljivo dva puta prije nego što sam ga odložio. To je za mene doista hrana u pravo vrijeme. Već sam pisao jednom vrlo dragom bratu, skrećući mu na to posebnu pažnju, i siguran sam da će čitanjem biti blagoslovljen.

„Završni dodiri kršćanskog karaktera” iz br. 20, 1901. godine još je jedan „grumen” koji sam upravo pronašao – veličanstveno poučan i izgrađujući članak.

Osvrćući se na primjedbku sadržanu u jednom Vašem pismu od prije godinu dana, želim reći: Da,

dragi brate, učim – polako, ali sigurno. Mogu Vas uvjeriti da sam sada, više nego prije godinu dana, spreman služiti do krajnjih granica svojih malih sposobnosti, pa čak i do smrti. I moja je svakodnevna molitva da me Gospodin koristi kao onoga koji nema vlastitu volju i stoga nema sklonosti diktirati uvjete, vrijeme, mjesto ili vrstu djela za koje bi me Gospodin mogao biti voljan uputiti.

Vaš brat u Kristu našem Gospodinu i Otkupitelju,
J. D. Gehring, Kansas

Gospodine Charles T. Russell,

Poštovani gospodine,

Imao sam zadovoljstvo pročitati jednu od Vaših knjiga i postao sam vrlo zainteresiran za nju. Ja sam mladić koji je, izgubivši oba roditelja u dobi od 4 godine, poslan u katoličku ustanovu u državi New York. Tamo su mi toliko usadili strah od pakla da sam se često bojao otići u krevet iz straha da će me davao uhvatiti za nogu. To Vam može zvučati smiješno, ali je činjenica. Nakon što sam tamo proveo deset godina, dali su mi jedan dolar i poslali me u New York da zaradim za život. Nisam imao prijatelja na svijetu i nisam mogao naći posao. Stoga sam, kako ne bih umro od gladi, krao i bio poslan u zatvor. Kad sam izašao, nisam imao novca i nigdje nisam mogao otići, pa sam se vratio u zatvor. To je trajalo sve dok u dobi od 21 godine nisam završio u zatvoru Sing Sing na pet godina.

Da sam tada imao nekoga tko bi mi rekao kako me Isus voli i brine se za mene, bio bih drugačiji čovjek; ali moj je život uništen i danas sam štićenik doma za bivše zatvorenike. Ipak, kao što sam rekao na početku, pročitao sam jednu od Vaših knjiga i ona mi je dala jasniji i svjetliji pogled na Boga te bolju nadu u život.

Ostajem Vaš brat u Kristu,
James Burk, Pennsylvania

